

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה- O story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

שכת-במה אשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שטחן בחמה, אבל לא כנגד העם	דתניא: [רבנן]										◆	!
אוסרין.	רבי אליעזר ורבי שמעון:										◆	!
ובמוך שבאזנה.												◆
והוא שקשור באזנה.	תני רמי בר יחזקאל:											◆
ובמוך שבסנדלה.												◆
והוא שקשור לה בסנדלה.	תני רמי בר יחזקאל:											◆
ובמוך שהתקינה לה לנדתה.												◆
והוא שקשורה לה בין יריכותיה.	סבר רמי בר חמא למימר:											◆
אף על פי שאינו קשור לה, כיון דמאיס - לא אתיא לאיתויי.	רבא:											◆
עשתה לה בית יד מהו?	בעא מיניה רבי ירמיה מרבי אבא:											▲
מותר.	אמר ליה: [רבי אבא]											!
עשתה לה בית יד - מותר.	איתמר נמי, אמר רב נחמן בר אשעיא אמר רבי יוחנן:											■
רבי יוחנן נפיק בהו לבי מדרשא, וחלוקין עליו חבריו.	[רבי יוחנן]											○
רבי ינאי נפיק בהו לכרמלית, וחלוקין עליו כל דורו.	[רבי ינאי]											○
והוא שקשור לה באזנה	והתני רמי בר יחזקאל:											◆
לא קשיא, הא - דמיהדק, הא - דלא מיהדק.												!
בפפל ובגלגל מלח.												■
פלפל - לריח הפה, גלגל מלח - לדורשיני.												◆
וכל דבר שנותנת לתוך פיה												■
זנגבילא, אי נמי: דרצונא.												◆
שן תותבת שן של זהב רבי מתיר	[רבי]											◆
אוסרין.	הכמים:											◆
לא שנו אלא של זהב, אבל בשל כסף - דברי הכל מותר.	רבי זירא:											◆
בשל כסף, דברי הכל מותר.	תניא נמי הכי: [ד"ה]											◆
של זהב - רבי מתיר	[רבי]											◆
אוסרין.	הכמים:											◆
רבי, ורבי אליעזר, ורבי שמעון בן אלעזר כולהו סבירא להו דכל מידי דמיגניא ביה - לא אתיא לאחויי.	אביי:											◆
רבי												■

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
--	------------------

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא דאמרן												◊	סה.
רבי אליעזר													סה.
פטר בכובלת ובצלוחית של פליטון.	דתניא, רבי אליעזר:											◊	סה.
רבי שמעון בן אלעזר													סה.
כל שהוא למטה מן הסבכה - יוצאה בו, למעלה מן הסבכה - אינה יוצאה בו.	דתניא, כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר:											◊	סה.
יוצאה בסלע שעל הצינית.													מ
הבנות קטנות יוצאות בחוטין, ואפילו בקיסמין שבאזניהם.													סה.
ערביות יוצאות רעולות, ומדיות פרופות, וכל אדם - אלא שדברו חכמים בהוה.													סה.
פורפת על האבן, ועל האגוז, ועל המטבע, ובלבד שלא תפרוף לכתחלה בשבת.													סה.
מאי צינית												^	סה.
בת ארעא.												!	◊
ומאי שנא סלע?												⚡	סה.
אילימא כל מידי דאקושא מעלי לה												!	◊
ליעבד לה חספא												⚡	סה.
אלא משום שוכתא												!	◊
ליעבד לה טסא												⚡	סה.
אלא משום צורתא												!	◊
ליעבד לה פולסא												⚡	סה.
שמע מינה, כולהו מעלין לה.	אביי:											■	◊
הבנות יוצאות בחוטין.													<
אבוה דשמואל לא שביק להו לבנתיה דנפקי בחוטין, ולא שביק להו גניאן גבי הדדי, ועביד להו מקואות ביומי ניסן, ומפצי ביומי תשרי.	[אבוה דשמואל]											○	◊
לא שביק להו יוצאות בחוטין												⚡	סה.
הבנות יוצאות בחוטין	והאנן תנן:											■	◊
בנתיה דאבוה דשמואל דצבעונין הוו.												!	◊
לא שביק להו גניאן גבי הדדי												○	<
לימא מסייע ליה לרב הונא												⚡	סה.
נשים המסוללות זו בזו - פסולות לכהונה	דאמר רב הונא:											■	⚡
כי היכי דלא לילפן גופא נוכראה.	לא, סבר: [אבוה דשמואל]											!	◊
ועביד להו מקוה ביומי ניסן												○	<

<p> disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>	<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>
<p>מקרא-key:</p>	

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מסייע ליה לרב												■	סה:
מטרא במערבא - סהדא רבה פרת.	דאמר רב:											■	סה:
שלא ירבו הנוטפין על הזוחלין.	סבר: [אבוה דשמואל]											■	סה:
ופליגא דשמואל												■	סה:
נהרא מכיפיה מיברך.	דאמר שמואל:											■	סה:
ופליגא ידיה אדידיה												■	סה:
אין המים מטהרין בווחלין אלא פרת ביומי תשרי בלבד.	דאמר שמואל:											■	סה:
פורפת על האבן כו'. [...ובלבד שלא תפרוף לכתחילה]												■	סה:
והאמרת רישא פורפת												⚡	סה:
סיפא אתאן למטבע.	אביי:											!	סה:
אשה מהו שתערים ותפרוף על האגוז, להוציא לבנה קטן בשבת?	בעי אביי:											^	סה:
תיבעי למאן דאמר מערימין בדליקה, תיבעי למאן דאמר אין מערימין בדליקה.												^	סה:
תיבעי למאן דאמר מערימין בדליקה התם הוא - דאי לא שרית ליה אתי לכבויו, אבל הכא, אי לא שרית ליה - לא אתי לאפוקי. או דלמא: אפילו למאן דאמר אין מערימין בדליקה התם - דרך הוצאה בכך, אבל הכא - אין דרך הוצאה בכך, אימא שפיר דמי?												^	סה:
תיקו.												■	סה:
הקיסע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											■	סה:
אוסר.	רבי יוסי:											■	סה:
ואם יש לו בית קיבול כתיבין - טמא.												■	סה:
סמוכות שלו - טמאין מדרס, ויוצאין בהן בשבת, ונכנסין בהן בעזרה.												■	סה:
כסא וסמוכות שלו - טמאין מדרס, ואין יוצאין בהן בשבת, ואין נכנסין בהן בעזרה.												■	סה:
לוקטמין - טהורין, ואין יוצאין בהן.												■	סה:
היכי תנן?	רבא לרב נחמן:											^	סה:
לא ידענא.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	סה:
הילכתא מאי?	[רבא]											^	סה:
לא ידענא.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	סה:
אין הקיסע.	איתמר, אמר שמואל:											■	סה:
אין הקיסע.	וכן אמר רב הונא:											■	סה:
הואיל ואמר שמואל אין הקיסע, ואמר רב הונא אין הקיסע - אנן נמי ניתני אין הקיסע.	רב יוסף:											■	סה:
לא שמיע להו הא:	מתקיף לה רבא בר שירא:											⚡	סה:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-story O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא-⚡ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
<p>מקרא-<u>key</u>:</p>	

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין הקיטע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר ורבי יוסי מתיר	דמתני ליה רב חנן בר רבא לחיילא בר רב קמיה דרב בקיטונא דבי רב:											⚡	◇
איפוך.	ומחוי ליה רב:											⚡	◇
וסימנא סמך סמך.	רב נחמן בר יצחק:											■	◇
ואף שמואל הדר ביה													◇
חלצה בסנדל שאינו שלו, בסנדל של עץ, או של שמאל בימין - חליצה כשרה.	דתנן:											■	◇
מאן תנא?	ואמרין:											^	◇
רבי מאיר היא	שמואל:											!	◇
הקיטע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר	דתנן: [רבי מאיר]											!	◇
יוסי אוסר.	רבי יוסי:											!	◇
ואף רב הונא הדר ביה													◇
סנדל של סיידין - טמא מדרס, ואשה חולצת בו, ויוצאין בו בשבת, דברי רבי עקיבא.	דתניא:												◇
ולא הודו לו.												⚡	◇
הודו לו	והתניא:											⚡	◇
מאן הודו לו - רבי מאיר, ומאן לא הודו לו - רבי יוסי.	רב הונא:											!	◇
מאן לא הודו לו - רבי יוחנן בן נורי	רב יוסף:											■	◇
מחצלת הקש ושפופרת הקש - רבי עקיבא מטמא	דתנן: [רבי עקיבא]											■	◇
מטהר.	רבי יוחנן בן נורי:											■	◇
סנדל של סיידין - טמא מדרס.	אמר מר:												◇
הא לאו להילוכא עבד?												⚡	◇
שכן הסייד מטייל בו, עד שמגיע לביתו.	רב אחא בר רב עולא:											!	◇
ואם יש לו בית קיבול כתיבתין טמא.													◇
טמא טומאת מת, ואין טמא מדרס.	אבין:											■	◇
אף טמא מדרס.	רבא:											■	◇
מנא אמינא לה	רבא:												◇
עגלה של קטן טמאה מדרס.	דתנן:											■	◇
התם - סמיך עילויה, הכא - לא סמיך עילויה.												⚡	◇
מנא אמינא לה	אבין:												◇
מקל של זקנים - טהור מכלום.	דתניא:											■	◇

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מראייה-proof ! תירוץ-answer ^ שאלה-question ⚡ קושיא-challenge ■ מימרא-statement</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

שבת-במה אשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב
ורבא?														10:
התם - לתרוצי סוגיא עבידא, הכא - לסמוך עילויה הוא דעבידא, וסמיד עליה.	[רבא]													10:
כסא וסמוכות שלו טמאין מדרס ואין יוצאין בהן בשבת ואין נכנסין בהן לעזרה.														10:
תני תנא קמיה דרבי יוחנן: נכנסין בהן לעזרה.														10:
אני שונה אשה חולצת בו ואת אמרת נכנסין תני: אין נכנסין בהן לעזרה.	אמר ליה: [רבי יוחנן]													10:
לוקטמין טהורה.														10:
מאי לוקטמין?														10:
חמרא דאכפא.	רבי אבהו:													10:
קשירי.	רבא בר פפא:													10:
פרמי.	רבא בר רב הונא:													10:
הבנים יוצאין בקשרים, ובני מלכים בזוגין, וכל אדם - אלא שדברו חכמים בהווה.														10:
מאי קשרים?														10:
קשורי פואה.	אדא מרי אמר רב נחמן בר ברוך אמר רב אשי בר אבין אמר רב יהודה:													10:
אמר אביי, אמרה לי אם: תלתא - מוקמי, חמשה - מסו, שבעה - אפילו לכשפים מעלי.	[אביי]													10:
והוא דלא חזי ליה שמשא וסיהרא, ולא חזי מיטרא, ולא שמיע ליה קול ברולא, וקל תרנגולתא, וקל ניגרי.	רב אחא בר יעקב:													10:
נפל פותא בבירא.	רב נחמן בר יצחק:													10:
מאי איריא בנים - אפילו בנות נמי, מאי איריא קטנים - אפילו גדולים נמי?														10:
אלא, מאי קשרים														10:
בן שיש געגעועין על אביו נוטל רצועה ממנעל של ימין וקושר לו בשמאלו.	כי הא דאמר אבין בר הונא אמר רבי חמא בר גוריא:													10:
וסימניך - תפילין.	רב נחמן בר יצחק:													10:
וחילופא סכנתא.														10:
סחופי כסא אטיבורי בשבתא - שפיר דמי.	אבין בר הונא אמר רב חמא בר גוריא:													10:
מותר לסוך שמן ומלח בשבת.	ואמר אבין בר הונא אמר רב חמא בר גוריא:													10:
כי הא דרב הונא מבי רב, ורב מבי רבי חייא, ורבי חייא מבי רבי כי הוו מיבסמי - מייתי משחא ומילחא, ושייפי להו לגוייתא דידיהו וגוייתא דכרעייהו, ואמרי: כי היכי דציל הא מישחא - ליציל חמריה דפלניא בר פלניא. ואי לא - מייתי שיעא דדנא ושרי ליה במיא. ואמר: כי היכי דליציל האי שיעא - ליציל חמריה דפלניא בר פלניא.														10:
מותר לחנק בשבת.	ואמר אבין בר הונא אמר רב חמא בר גוריא:													10:
לפופי ינוקא בשבתא - שפיר דמי.	ואמר אבין בר הונא אמר רב חמא בר גוריא:													10:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-statement ⚡ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

שבת-במה אשה		Talmud Navigator											
מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
רב פפא מתני בנים	[רב פפא]											⊖	סו:
רב זביד מתני בן.	[רב זביד]											⊖	סו:
רב פפא מתני בנים ותרויהו מתני להו באבין בר הונא	[רב פפא]											⊖	סו:
רב זביד מתני בן, קמייטא - מתני באבין בר הונא, והאי - מתני לה ברבא בר בר חנה.	[רב זביד]											⊖	סו:
לפופי ינוקא בשבתא - שפיר דמי.	דאמר רבה בר בר חנה:											⊖	סו:
אמר אביי, אמרה לי אם: כל מנייני - בשמא דאימא, וכל קיטרי - בשמאלא.	[אביי]											⊖	סו:
ואמר אביי, אמרה לי אם: כל מנייני דמפרשי - כדמפרשי, ודלא מפרשי - ארבעין וחד זימני.	[אביי]											⊖	סו:
יוצאין באבן תקומה בשבת	תנו רבנן:											⊖	סו:
אף במשקל אבן תקומה, ולא שהפילה - אלא שמא תפיל, ולא שעיברה - אלא שמא תתעבר ותפיל.	משום רבי מאיר אמרו:											⊖	סו:
והוא דאיכוון ואיתקל.	רב יימר בר שלמיא משמיה דאביי:											⊖	סו:
משקל דמשקל מאי?	בעי אביי:											⊖	סו:
תיקו.												⊖	סו:
ואמר אביי, אמרה לי אם: לאשתא בת יומא - לישקול זוזא חיוורא וליזיל למלחחא וליתקול מתקליה מילחא, ולציייריה בחללא דבי צואר בנירא ברקא. ואי לא - ליתוב אפרשת דרכים, וכי חזי שומשמנא גמלא דדרי מידי, לישקליה ולישדייה בגובתא דנחשא, וליסתמיה באברא, וליחמתי בשיתין גושפנקי, ולברזוליה ולידריה, ולימא ליה: טעונך עלי וטעונאי עלך.	[אביי]											⊖	סו:
ודילמא איניש אשכחיה ואיפסק ביה? אלא לימא ליה: טעונאי וטעונך עלך.	רב אחא בריה דרב הונא לרב אשי:											⊖	סו:
ואי לא - לישקול כוזא חדתא וליזיל לנהרא, ולימא ליה: נהרא נהרא, אוזפן כוזא דמיא לאורחא דאיכלע לי. וליהדר שב זימני על רישיה ולשדיין לאחוריה, ולימא ליה: נהרא נהרא, שקול מיא דיהבת לי, דאורחא דאיכלע לי ביומיה אתא וביומיה אול.												⊖	סו:
לאשתא תילתא - ליתני שבעה סילוי משבעה דיקלי, ושבעה ציבי משבעה כשורי ושבעה סיכי משבעה גשורי, ושבעה קטימי משבעה תנורי, ושבעה עפרי משבעה סורי, ושבעה כופרי משבעה ארבי, ושבעה בוני כמוני, ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא, ולצייירינהו בחללא דבי צואר בנירא ברקא.	רב הונא:											⊖	סו:
לאשתא צמירתא - לישקל סכינא דכולא פרזלא, וליזיל להיכא דאיכא וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא, וימא קמא ליחרוק ביה פורתא, ולימא (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו וגו', למחר ליחרוק ביה פורתא, ולימא (שמות ג) ויאמר משה אסרה נא ואראה, למחר ליחרוק ביה פורתא ולימא (שמות ג) וירא ה' כי סר לראות וגו'.	רבי יוחנן:											⊖	סו:
ולימא (שמות ג) ויאמר אל תקרב הלום וגו'.	אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											⊖	סו:
אלא: ליומא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו' ויאמר משה וגו', ולמחר לימא: וירא ה' כי סר לראות. ולמחר ויאמר (ה) אל תקרב הלום.	[רב אחא בריה דרבא]											⊖	סו:
וכי פסק ליה - ליתתיה ולפסקי, ולימא הכי: הסנה הסנה, לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקדוש ברוך הוא שכינתיה עלך, אלא משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך, וכי היכי דחמיתיה אשתא לחנניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמויה - כן תחמיניה אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמויה.												⊖	סו:
לסימטא לימא הכי: בזו בוייה מס מסייא כס כסייה, שרלאי ואמרלאי, אלין מלאכי דאישתלחו מארעא דסדום ולאסאה.												⊖	סו:
שחינא כאיבין, בוך בוזי בבוזי מסמסין, כמון כמוך, עיניך ביד עיניך ביד, אתרוך בך, זרעך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא, כך לא תפרה ולא תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית.												⊖	סו:
לכיפה לימא הכי: חרב שלופה וקלע נטושה, לא שמיה יוכב חולין מכאובין.												⊖	סו:
לשידא לימא הכי: הוית דפקיק דפקיק הוית, ליטא תבור ומשומת, בר טיט בר טמא בר טינא, כשמגו מריגו ואיטמא.												⊖	סו:

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

שכת-במה אשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לשידא דבית הכסא לימא הכי: אקרקפי דארי ואאסי דגורייתא אשכתון לשידאי בר שיריקא פנדא, במישרא דכרתי חבטיה, בלועא דחמרא חטרתייה.												■	◇
ובני מלכים בזגין.													■
מאן תנא													^
רבי שמעון היא	רבי אושעיא:												!
כל ישראל בני מלכים הם.	דאמר: [רבי שמעון]											■	◇
באריג בכסותו, ודברי הכל.	רבא:												!
יוצאין בביצת החרגול, ובשן שועל, ובמסמר מן הצלוב משום רפואה, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]												■
אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי.	הכמים:												■
יוצאין בביצת החרגול													■
דעבדי לשיחלא													◇
ובשן של שועל													■
דעבדי לשינתא, דחייא - למאן דניים, דמיתא - למאן דלא ניים.													◇
ובמסמר מן הצלוב													■
דעבדי לזרפא.													◇
משום רפואה דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]												■
כל דבר שיש בו משום רפואה - אין בו משום דרכי האמורי.	אביי ורבא דאמרי תרויהו:												◇
הא אין בו משום רפואה - יש בו משום דרכי האמורי?													⚡
אילן שמשיר פירותיו סוקרו בסיקרא וטוענו באבנים.	והתניא:												⚡
בשלמא טוענו באבנים - כי היכי דליכחוש חיליה, אלא סוקרו בסיקרא מאי רפואה קעביד?													⚡
כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי.													!
(ויקרא יג) וטמא טמא יקרא - צריך להודיע צערו לרבים, ורבים יבקשו עליו רחמים.	כדתניא:												!
כמאן תלינן כובסי בדיקלא - כי האי תנא.	רבינא:												■
כולהו אית בהו משום דרכי האמורי, לבר מהני:	תני תנא בפרק אמוראי קמיה דרבי חייא בר אבין, אמר ליה:												■
מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו, ולימא הכי: חד חד נחית בלע, בלע נחית חד חד - אין בו משום דרכי האמורי.													■
לאדרא לימא הכי: ננעצתא כמחט, ננעלתא כתריס, שייא שייא.													■
האומר: גד גדי וסנוק לא אשכי ובושכי - יש בו משום דרכי האמורי.													■
גד אינו אלא לשון עבודה זרה, שנאמר (ישעיהו סה) הערכים לגד שלחן.	רבי יהודה:												■
הוא בשמה והיא בשמו - יש בו משום דרכי האמורי													■

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מרא-ראיה-proof</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבת-במה אשה		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
דונו דני - יש בו משום דרכי האמורי																◊
אין דן אלא לשון עבודה זרה, שנאמר (עמוס ה) הנשבעים באשמת שמרון ואמרו חי אלהיך דן.	רבי יהודה:															◊
האומר לעורב צרח ולעורבאת שריקי והחזירי לי זנבין לטובה - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
האומר: שחטו תרנגול זה שקרא ערבית, ותרנגולת שקראה גברית - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
אשתה ואותיר אשתה ואותיר - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
המקבעת ביצים בכותל בפני האפרוחים - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
והמגיס בפני אפרוחים - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
המרקדת והמונה שבעים ואחד אפרוחין בשביל שלא ימותו - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
המרקדת לכותה, והמשתקת לעדשים, והמצווחת לגריסין - יש בו משום דרכי האמורי.																◊
המשתנת בפני קדירתה בשביל שתתבשל מהרה - יש בו משום דרכי האמורי, אבל נותנין קיסם של תות ושברי זכוכית בקדירה בשביל שתתבשל מהרה, אבל אסרו חכמים בשברי זכוכית מפני הסכנה.																◊
נותנין בול של מלח לתוך הנר בשביל שתאיר ותדליק ונותנין טיט וחרסית תחת הנר בשביל שתמתין ותדליק.	תנו רבנן:															◊
האי מאן דמיכסי שרגא דמשחא ומגלי נפטא - קעבר משום בל תשחית.	רב זוטרא:															◊
חמרא וחיי לפום רבנן - אין בו משום דרכי האמורי.																◊
מעשה ברבי עקיבא שעשה משתה לבנו, ועל כל כוס וכוס שהביא אמר: חמרא וחיי לפום רבנן, חיי וחמרא לפום רבנן ולפום תלמידיהון.	[רבי עקיבא]															o
הדרן עלך במה אשה																◊

disputants-חולקים ◆ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה- **story** **answer- תירוץ!**
proof-ראיה ■

Talmud Navigator

שבת-כלל גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	סז:
מימרא													■	
כלל גדול אמרו בשבת: כל השוכח עיקר שבת, ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה - אינו חייב אלא חטאת אחת.														■
היודע עיקר שבת, ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה - חייב על כל שבת ושבת.														■
היודע שהוא שבת, ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה - חייב על כל אב מלאכה ומלאכה.														■
העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת - אינו חייב אלא חטאת אחת.														■
מאי טעמא תנא כלל גדול?													▲	
אילימא משום דקבעי למיתני עוד כלל אחר תנא כלל גדול, וגבי שביעית נמי - משום דקבעי למיתני עוד כלל אחר תנא כלל גדול													!	
והא גבי מעשר דקתני כלל אחר ולא תני כלל גדול?													?	
שבת ושביעית דאית בהו אבות ותולדות - תנא גדול, מעשר דלית בה אבות ותולדות - לא תנא כלל גדול.	רבי יוסי בר אבין:													◇
ולבר קפרא דתני כלל גדול במעשר	[בר קפרא]												■	◇
מאי אבות ומאי תולדות איכא?														◇
אלא לאו היינו טעמא: גדול עונשו של שבת יותר משל שביעית, דאילו שבת - איתא בין בתלוש בין במחובר ואילו שביעית, בתלוש - ליתא, במחובר - איתא. וגדול עונשה של שביעית יותר מן המעשר, דאילו שביעית - איתא בין במאכל אדם בין במאכל בהמה ואילו מעשר, במאכל אדם - איתא, במאכל בהמה - ליתא.														◇
ולבר קפרא, דתני כלל גדול במעשר	[בר קפרא]													◇
גדול עונשו של מעשר יותר משל פיאח דאילו מעשר - איתא בתאנה וירק, ואילו פיאח - ליתא בתאנה וירק.														◇
כלל אמרו בפיאח: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ, ולקטתו כאחת, ומכניסו לקיום - חייב בפיאח.	דתנן:													◇
אוכל - למעוטי ספיחי סטיס וקוצה.													■	
ונשמר למעוטי הפקר													■	
וגידולו מן הארץ - למעוטי כמיהין ופטריית													■	
ולקטתו כאחת - למעוטי תאנה													■	
ומכניסו לקיום - למעוטי ירק.													■	
ואילו גבי מעשר תנן, כלל אמרו במעשר: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ - חייב במעשר.	[תנן]												■	
ואילו לקטתו כאחת ומכניסו לקיום - לא תנן.														!
מתניתין בתניוק שנשבה לבין הנכרים, וגר שנתגייר לבין הנכרים. אבל הכיר ולבסוף שכה - חייב על כל שבת ושבת.	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:												◆	◇
השוכח עיקר שבת	תנן:													◇
לאו מכלל דהויא ליה ידיעה מעיקרא?														?
לא, מאי כל השוכח עיקר שבת - דהיתה שכוח ממנו עיקרה של שבת.														◇
אבל הכיר ולבסוף שכה מאי, חייב על כל שבת ושבת? אדתני היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת ליתני: הכיר ולבסוף שכה, וכל שכן הא														◇
מאי היודע עיקר שבת - מי שהיה יודע עיקרה של שבת ושכחה.														◇
אבל לא שכחה מאי - חייב על כל מלאכה ומלאכה, אדתני היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל מלאכה ומלאכה - ליתני: היודע עיקר שבת, וכל שכן הא														◇

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>statement-מימרא ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>		<p>Talmud Navigator</p>											
<p>שבת-כלל גדול</p>		<p>מאן דאמר</p>		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא מתניתין - כשהכיר ולבסוף שכה, ודרב ושמואל נמי - כהכיר ולבסוף שכה דמי.													!	◇	סה:
אפילו תינוק שנשבה בין הנכרים, - וגר שנתגייר לבין הנכרים - כהכיר ולבסוף שכה דמי, וחייב.		והכי איתמר, רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											!	◇	סה:
דוקא הכיר ולבסוף שכה, אבל תינוק שנשבה בין הנכרים וגר שנתגייר לבין הנכרים - פטור.		ורבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דאמרי תרוייהו:											◆	◇	סה:
כלל גדול אמרו בשבת: כל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה - אינו חייב אלא אחת, כיצד? תינוק שנשבה לבין הנכרים, וגר שנתגייר בין הנכרים ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה - אינו חייב אלא חטאת אחת. וחייב על הדם אחת ועל החלב אחת ועל עבודה זרה אחת		מיתבי: [ת"ק]											◆	◇	סה:
פטור.		מונבז:											◆	◇	סה:
הואיל ומזיד קרוי חוטא, ושוגג קרוי חוטא, מה מזיד - שהיתה לו ידיעה, אף שוגג - שהיתה לו ידיעה.		וכן היה מונבז דן לפני רבי עקיבא:											◆	◇	סה:
הריני מוסיף על דבריך, אי מה מזיד - שהיתה הידיעה בשעת מעשה, אף שוגג - שהיתה לו ידיעה בשעת מעשה.		אמר לו רבי עקיבא:											◆	◇	סה:
הן, וכל שכן שהוספת.		אמר לו: [מונבז]											!	◇	סה:
לדבריך אין זה קרוי שוגג, אלא מזיד.		אמר לו: [ר"ע]											◆	◇	סה:
קתני מיהא כיצד תינוק													◆	◇	סה:
בשלמא לרב ושמואל - ניהא, אלא לרבי יוחנן ולרבי שמעון בן לקיש קשיא													◆	◇	סה:
אמרי לך רבי יוחנן וריש לקיש: לא מי איכא מונבז דפטר - אנן דאמרינן כמונבז.		[ר' יוחנן ור"ל]											!	◇	סה:
מאי טעמא דמונבז?													^	◇	סה:
דכתיב (במדבר טו) תורה אחת יהיה לכם לעשה בשגגה, וסמיך ליה, והנפש אשר תעשה ביד רמה, הקיש שוגג למזיד, מה מזיד שהיתה לו ידיעה, אף שוגג שהיתה לו ידיעה.		[מונבז]											!	◇	סה:
ורבנן, האי תורה אחת מאי עבדי ליה?													◆	◇	סה:
מיבעי להו לכדמקרי ליה רבי יהושע בן לוי לבריה: תורה אחת יהיה לכם לעשה בשגגה, וכתביב (במדבר טו) וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה וכתביב (במדבר טו) והנפש אשר תעשה ביד רמה, הוקשו כולם לעבודה זרה, מה להלן - דבר שהיביים על זדונו כרת ושגגתו חטאת, אף כל דבר שהיביין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת.		[רבנן]											!	◇	סה:
ואלא מונבז, שגגה במאי?													◆	◇	סה:
כגון ששג בקרבן.		[מונבז]											!	◇	סה:
ורבנן													◆	◇	סה:
שגגת קרבן לא שמה שגגה.		[רבנן]											!	◇	סה:
ורבנן, שגגה במאי?													^	◇	סה:
כיון ששג בכרת, אף על פי שהויד בלאו.		רבי יוחנן:											◆	◇	סה:
עד שישגוג בלאו וכרת.		ריש לקיש:											◆	◇	סה:
מאי טעמא דרבי שמעון בן לקיש - אמר קרא (ויקרא ד) אשר לא תעשינה ואשם - עד שישגוג בלאו וכרת שבה.		רבא:											■	◇	סה:
ורבי יוחנן, האי קרא דרבי שמעון בן לקיש מאי עבדי ליה?													◆	◇	סה:
(ויקרא ד) מעם הארץ - פרט למשומד		מיבעי ליה לכדתניא:											!	◇	סה:
אשר לא תעשינה (בשגגה) ואשם השב מידיעתו - מביא קרבן על שגגתו, לא שב מידיעתו - אינו מביא קרבן על שגגתו.		רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי שמעון:											!	◇	סה:

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof												א	
שבת-כלל גדול		מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
מקרא-key:	מימרא	מאן דאמר											
אבות מלאכות ארבעים חסר אחת	תנן:											■	◊
והוינן בה: מנינא למה ליה?												⚡	
שאם עשאן כולן בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת.	רבי יוחנן:											!	◊
היכי משכחת לה												⚡	
בזדון שבת ושגגת מלאכות.												!	
בשלמא לרבי יוחנן, דאמר כיון ששגג בכרת אף על פי שהזיד בלאו - משכחת לה כגון דידע לה לשבת בלאו, אלא לרבי שמעון בן לקיש, דאמר עד שישגוג בלאו ובכרת - דידע ליה לשבת במאי?												⚡	◊
דידעה בתחומין, ואליבא דרבי עקיבא.												!	◊
מאן תנא להא													▲
שגג בזה ובוזה - זהו שוגג האמור בתורה, הזיד בזה ובוזה - זו היא מזיד האמור בתורה. שגג בשבת והזיד במלאכות, או ששגג במלאכות והזיד בשבת, או שאמר: יודע אני שמלאכה זו אסורה אבל איני יודע שחייבין עליה קרבן או לא - חייב	דתנו רבנן:											■	▲
כמאן - כמונבו.												!	◊
הכל מודים בשבועת ביטוי שאין חייבין עליה קרבן, עד שישגוג בלאו שבה.	אביי:											■	◊
הכל מודים מאן - רבי יוחנן												■	◊
פשיטא, כי קאמר רבי יוחנן - היכא דאיכא כרת, אבל הכא דליכא כרת - לא												⚡	
סלקא דעתך אמינא: הואיל וחייב קרבן חידוש הוא, דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי עליה קרבן, והכא מייתי, כי שגג בקרבן - נמי ליחייב, קא משמע לן.												!	◊
איהו שגגת שבועת ביטוי לשעבר - שאם אמר יודע אני ששבועה זו אסורה, אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן או לא - חייב	מיתבי:											⚡	◊
הא מני - מונבו היא.												!	◊
(לישנא אחרינא: מני? אילימא מונבו - פשיטא, השתא בכל התורה דלאו חידוש הוא אמר שגגת קרבן שמה שגגה, הכא דחידוש הוא לא כל שכן? אלא לאו - רבנן היא, ותיבתא דאביי תיובתא).												⚡	
הכל מודים בתרומה שאין חייבין עליה חומש עד שישגוג בלאו שבה.	אביי:											♦	■
הכל מודים מאן - רבי יוחנן												■	
פשיטא, כי אמר רבי יוחנן - היכא דאיכא כרת, היכא דליכא כרת - לא												⚡	
מהו דתימא: מיתה במקום כרת עומדת, וכי שגג במיתה - נמי ליחייב, קא משמע לן.												!	◊
מיתה במקום כרת עומדת, וחומש במקום קרבן קאי.	רבא:											♦	■
היה מהלך (בדרך או) במדבר, ואינו יודע אימתי שבת - מונה ששה ימים ומשמר יום אחד.	רב הונא:											♦	■
משמר יום אחד ומונה ששה.	חייא בר רב:											♦	■
במאי קמיפלגי?												▲	
כברייתו של עולם	מר סבר: [ר"ה]											!	◊
כאדם הראשון.	ומר סבר: [חייא בר רב]											!	◊
היה מהלך בדרך ואינו יודע אימתי שבת - משמר יום אחד לששה.	מיתבי:											⚡	◊

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof													
שבת-כלל גדול מימרא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי לאו: מונה ששה ומשמר יום אחד?													ט:
לא, משמר יום אחד ומונה ששה.													ט:
אי הכי, משמר יום אחד לשה? משמר יום אחד ומונה ששה מיבעי ליה													ט:
היה מהלך בדרך או במדבר, ואינו יודע אימתי שבת - מונה ששה ומשמר יום אחד.		ועוד, תניא:											ט:
תיובתא (דרבי חייא) (מסורת הש"ס: [דחייא]) בר רב תיובתא.													ט:
בכל יום ויום עושה לו כדי פרנסתו, [בר מההוא יומא].		רבא:											ט:
וההוא יומא לימות?													ט:
דעביד מאתמול שתי פרנסות.													ט:
ודילמא מאתמול שבת הוא?													ט:
אלא: כל יום ויום עושה לו פרנסתו, אפילו ההוא יומא.													ט:
וההוא יומא במאי מינכר ליה													ט:
בקידושא ואבדתא.													ט:
אם היה מכיר מקצת היום שיצא בו - עושה מלאכה כל היום כולו.		רבא:											ט:
פשיטא													ט:
מהו דתימא: כיון דשבת לא נפיק, במעלי שבתא [נמי] לא נפיק, והאי אי נמי בחמשה בשבתא נפיק - לישתרי ליה למיעבד מלאכה תרי יומי, קא משמע לן: זימנין דמשכח שיירתא, ומקרי ונפיק.													ט:
היודע עיקר שבת.													ט: <
מנהגי מילי?													ט:
תרי קראי כתיבי, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת וכתבי (ויקרא כו) ואת שבתתי תשמרו. הא כיצד? ושמרו בני ישראל את השבת - שמירה אחת לשבתות הרבה, ואת שבתתי תשמרו - שמירה אחת לכל שבת ושבת.		רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											ט:
אדרבה, איכא מסתברא ושמרו בני ישראל את השבת - שמירה אחת לכל שבת ושבת, ואת שבתתי תשמרו שמירה אחת לשבתות הרבה.		מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:											ט:
היודע שהוא שבת.													ט: <
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?													ע.
כאן - מידיעת שבת הוא פורש, וכאן - מידיעת מלאכה הוא פורש.		רב ספרא:											ע.
כלום פריש משבת - אלא משום מלאכות, וכלום פריש ממלאכות - אלא משום שבת		אמר ליה רב נחמן:											ע.
קרבינ דחייב רחמנא אמאי - אשגגה, התם - חדא שנגא, הכא - טובא שנגות הויין.		אלא אמר רב נחמן:											ע.
חייב על כל מלאכה ומלאכה.													ע: <
חילוק מלאכות מנלן?													ע.
אמר קרא (שמות לא) מחלליה מות יומת - התורה רבתה מיתות הרבה על חילול אחד.		שמואל:											ע.
האי במזד כתיב													ע.

Talmud Navigator

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מקרא-key ◇ </p>	
שבת-כלל גדול		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
אם אינו ענין למזיד, דכתיב (שמות לה) כל העשה מלאכה יומת - תנהו ענין לשוגג, ומאי יומת - יומת בממון.					ע.
ותיפוק ליה חילוק מלאכות מהיכא דנפקא ליה לרבי נתן				⚡	ע.
(שמות לה) לא תבערו אש בכל משבתים ביום השבת, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר (שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל אלה הדברים וגו' ששת ימים תעשה מלאכה. דברים, הדברים - אלה הדברים - אלו שלשים ותשע מלאכות שנאמרו למשה בסיני. יכול עשאן כולן בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת - תלמוד לומר (שמות לד) בהריש ובקציר תשבת. ועדיין אני אומר: על חרישה ועל הקצירה - חייב שנים, ועל כולן אינו חייב אלא אחת תלמוד לומר: לא תבערו אש, הבערה בכלל היתה, ולמה יצאת - להקיש אליה, ולומר לך: מה הבערה שהיא אב מלאכה וחייבין עליה בפני עצמה - אף כל שהוא אב מלאכה חייבין עליה בפני עצמה.	דתניא, רבי נתן:			⚡	ע.
שמואל סבר לה כרבי יוסי דאמר: הבערה ללאו יצאת.				!	ע.
הבערה ללאו יצאת, דברי רבי יוסי.	דתניא: [רבי יוסי]			⚡	ע.
לחלק יצאת.	רבי נתן:			⚡	ע.
ותיפוק ליה לחלוק מלאכות מהיכא דנפקא ליה לרבי יוסי				⚡	ע.
(ויקרא ד) ועשה מאחת מהנה - פעמים שחייבים אחת על כולן, ופעמים שחייבין על כל אחת ואחת.	דתניא: [רבי יוסי]			⚡	ע.
מאי טעמא דרבי יוסי אחת מאחת מהנה - אחת שהיא הנה, הנה שהיא אחת. אחת - שמעון, מאחת - שם משמעון. הנה - אבות, מהנה - תולדות, אחת שהיא הנה - זדון שבת ושגגת מלאכות. הנה שהיא אחת - שגגת שבת וזדון מלאכות.	ואמר רבי יוסי ברבי חנינא:			⚡	ע.
אחת שהיא הנה, והנה שהיא אחת לא משמע ליה.	ושמואל:			!	ע.
העלם זה וזה בידו מהו?	בעא מיניה רבא מרב גחמן:			⚡	ע.
הרי העלם שבת בידו, ואינו חייב אלא אחת.	אמר ליה: [ר"ג]			!	ע.
אדרבא, הרי העלם מלאכות בידו, וחייב על כל אחת ואחת				⚡	ע.
חזינן, אי משום שבת קא פריש - הרי העלם שבת בידו ואינו חייב אלא אחת, ואי משום מלאכה קפריש - הרי העלם מלאכות בידו וחייב על כל אחת ואחת.	אלא אמר רב אשי:			!	ע.
כלום פריש משבת - אלא משום מלאכות, כלום פריש ממלאכות - אלא משום שבת	אמר ליה רבינא לרב אשי:			⚡	ע.
אלא, לא שנא.	[רבינא]			!	ע.
אבות מלאכות ארבעים חסר אחת	תנן:			⚡	ע.
מנינא למה לי?	והוינן בה:			⚡	ע.
שאם עשאן כולן בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת.	רבי יוחנן:			!	ע.
אי אמרת בשלמא העלם זה וזה בידו - חייב על כל אחת ואחת - שפיר. אלא אי אמרת: העלם שבת בידו, אינו חייב אלא אחת היכי משכחת לה				⚡	ע.
בזדון שבת ושגגת מלאכות.				!	ע.
הניחא אי סבר ליה כרבי יוחנן				⚡	ע.
כיון ששגג בכרת אף על פי שהידי בלאו	דאמר: [רבי יוחנן]			⚡	ע.
משכחת לה דידע ליה שבת בלאו				⚡	ע.
אלא אי סבר לה כרבי שמעון בן לקיש				⚡	ע.
עד שישגוג בלאו וכרת	דאמר: [רשב"ל]			⚡	ע.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-ראיה-proof		■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof										
מקרא-key:		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-כלל גדול		מאן דאמר										
מימרא												
דידע ליה שבת במאי?										◊		עא.
דידע לה בתחומין, ואליבא דרבי עקיבא.										◊		עא.
קצר וטחן כגרוגרת בשגת שבת וזון מלאכות, וחזר וקצר וטחן כגרוגרת בודון שבת ושגת מלאכות, ונודע לו על קצירה וטחינה של שגת שבת וזון מלאכות, וחזר ונודע לו על קצירה ועל טחינה של זון שבת ושגת מלאכות, קצירה גוררת קצירה וטחינה גוררת טחינה. אבל נודע לו על קצירה של זון שבת ושגת מלאכות - קצירה גוררת קצירה וטחינה שעמה, וטחינה שכנגדה במקומה עומדת.	רבא:									◊	■	עא.
טחינה נמי גוררת טחינה, שם טחינה אחת היא.	אביי:									◊	■	עא.
ומי אית ליה לרבא גריה?										◊		עא.
אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחת מהן, וחזר ואכל כזית בהעלמו של שני אמר רבא: הביא קרבן על ראשון - ראשון ושני מתכפרין, שלישי אינו מתכפר. הביא קרבן על השלישי - שלישי ושני מתכפרין, ראשון אינו מתכפר. הביא קרבן על האמצעי - נתכפרו כולן.	והא איתמר: [רבא]									◊	■	עא.
אפילו הביא קרבן על אחד מהן - נתכפרו כולן.	אביי:									◊	■	עא.
בתר דשמעה מאביי - סברה.										◊	!	עא.
אי הכי, טחינה נמי תגרר לטחינה										◊		עא.
גריה - אית ליה, גריה דגריה - לית ליה.										◊	!	עא.
מילתא דפשיטא להו לרבי זירא.										◊	■	עא.
קצר וטחן חצי גרוגרת בשגת שבת וזון מלאכות, וחזר וקצר וטחן חצי גרוגרת בודון שבת ושגת מלאכות, מהו שיצטרפו?	דבעי רבי זירא מרבי אסי, ואמרי לה בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא:									◊	א	עא.
חלוקין לחטאות, ולא מצטרפין.	אמר ליה: [רבי אסי/רבי זירא]									◊	!	עא.
וכל היכא דחלוקין לחטאות לא מצטרפי?										◊		עא.
אכל זית וחלב בהעלם אחד - אי חייב אלא אחת, אכל חלב חם וזיתו ופגול בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת. זו חומר במינין הרבה ממין אחד וזו חומר במין אחד ממינין הרבה: שאם אכל חצי זית, וחזר והוינן בה: ממין אחד חייב, צריכא למימר?	והתנן:									◊	■	עא.
הכא במאי עסקינן - כגון שאכלו בשני תמחויין, ורבי יהושע היא	ואמר ריש לקיש משום בר תוטני:									◊	!	עא.
תמחויין מחלקין.	דאמר [רבי יהושע]									◊	!	עא.
מהו דתימא: אמר רבי יהושע בין לקולא בין לחומרא, קא משמע לן: דלקולא - לא אמר, - לחומרא - קאמר.										◊	!	עא.
והא הכא, דחלוקין לחטאות וקא מצטרפי										◊		עא.
מר - ארישא מתני לה וקשיא ליה, אנן - אסיפא מתנינן לה, ולא קשיא לן.	אמר ליה: [רבי אסי/רבי זירא]									◊	!	עא.
משני מינן פטור										◊	!	עא.
צריכה למימר?										◊	!	עא.
לעולם ממין אחד. ואמאי קרי ליה שני מינין - שאכלו בשני תמחויין, ורבי יהושע היא	ואמר ריש לקיש משום בר תוטני:									◊	!	עא.
תמחויין מחלקין.	דאמר [רבי יהושע]									◊	!	עא.
והא קא משמע לן - דאמר רבי יהושע בין לקולא בין לחומרא.										◊	!	עא.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-מקרא-kev:		■ מרא-מקרא-kev: statement- ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof															
שבת-כלל גדול		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא																	
מדסיפא מין אחד ושני תמחויין, מכלל דרישא מין אחד ותמחוי אחד מין אחד ותמחוי אחד צריכא למימר?																	עא:
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה לו ידיעה בינתיים, ורבן גמליאל היא																	עא:
אין ידיעה לחצי שיעור.		דאמר: [רבן גמליאל]	■														עא:
אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על הראשון, וחזר ונודע לו על השני. רבי יוחנן אמר: חייב שתים		איתמר: [רבי יוחנן]	■														עא:
אינו חייב אלא אחת.		ריש לקיש:	■														עא:
חייב, (ויקרא ד') על חטאתו והביא.		רבי יוחנן:	■														עא:
פסור, מחטאתו ונסלה לו.		ריש לקיש:	■														עא:
וריש לקיש, הכתיב על חטאתו והביא																	עא:
ההוא לאחר כפרה.																	עא:
ולרבי יוחנן נמי, הכתיב (ויקרא ד) מחטאתו ונסלה לן																	עא:
הכא במאי עסקינן - כגון שאכל כזית ומחצה, ונודע לו על כזית, וחזר ואכל כחצי זית אחר בהעלמו של שני, מהו דתימא - ליצטרפו, קא משמע לן.																	עא:
דאיתידע ליה קודם הפרשה פליגי, ובהא פליגי		רבינא לרב אשי:															עא:
ידיעות מחלקות		דמר סבר: [ר"י]	■														עא:
הפרשות מחלקות.		ומר סבר: [ר"ל]	■														עא:
אבל לאחר הפרשה - מודי ליה ריש לקיש לרבי יוחנן דחייב שתים																	עא:
או דילמא: דאיתידע ליה לאחר הפרשה פליגי, ובהא פליגי																	עא:
הפרשות מחלקות		דמר סבר: [ר"י]	■														עא:
כפרות מחלקות.		ומר סבר: [ר"ל]	■														עא:
אבל קודם הפרשה - מודי ליה רבי יוחנן לריש לקיש דאינו חייב אלא אחת																	עא:
או דילמא: בין בזו ובין בזו מחלוקת?																	עא:
מסתברא. בין בזו ובין בזו מחלוקת. דאי סלקא דעתך קודם הפרשה פליגי, אבל לאחר הפרשה מודה ליה ריש לקיש לרבי יוחנן דחייב שתים, אדמוקים ליה קרא לאחר כפרה - לוקמיה לאחר הפרשה ואי אחר הפרשה פליגי, אבל קודם הפרשה מודה ליה רבי יוחנן לריש לקיש דאינו חייב אלא אחת - אדמוקי ליה קרא בכזית ומחצה, לוקמיה קודם הפרשה		אמר ליה: [רב אשי]															עא:
ודילמא ספוקי מספקא ליה, ואם תימצי לומר קאמר: אם תימצי לומר קודם הפרשה פליגי בה, רבי יוחנן היכי מוקי ליה לקרא - בכזית ומחצה. ואם תימצי לומר לאחר הפרשה פליגי, ריש לקיש היכי מוקי ליה לקרא - בלאחר כפרה.																	עא: